

ку, казала собі гроб отворити, а добивши скелету где лежало тіло отца ея, казала его взяти, которое юж било згнило, только кости; котории взявши, казала их помити і посвятити езуитам и отвезти до Ярослава, до матки своєї. И казала провадити из церкви, кгда Русь звикла на память звितязтва Христа Спасителя нашого з крестами, з корогвами тріумф колесницею з церкви отпраовати... (якийсь пропуск), аби з того напасть на Русь чинити, и так учинил много злого христіанству”.

А на Волині знайшов ся пінта Українець який під сильним вражінем страшливої Острозської події зложив невелику віршовану, складати б, поему під таким складним титулом:

„Лямент о пригоді нещасній, о зелживості*) і модерстві міщан Острозських, що сїм власне придало на день урочистого свята мертвих Восання Пана Спасителя нашого понеділок, в процесії ідучим, под приїзд милости панєї воеводиної Віленської”.

З помітки автора видко, що вірші були докінчені 14-го серпня, 1636 року, значить всього через 2 місяці після Острозської події. Автор заховав своє ім'я під ініціалами: М. Н., але міркуючи по даті „з Ровного, з найубозшої школи”, можна гадати, що се був дідаскал сеї школи, а зміст його твору свідчить, що він широкорусий Русин (Українець) з широким гуманним світоглядом і з доброю просвітою, яку ві-

*) Кривді, образї.